

Als abonnee kan je dit artikel hier lezen https://www.gva.be/cnt/dmf20231025_94489158

Charlie, Tine, Thelma en Peter staan binnenkort samen op het podium. — © Nattida-Jayne Kanyachalao

Tine Reymer staat opnieuw op podium samen met man Peter Van den Begin en dochters: “Achteraf ben ik blij dat ik gecrasht ben”

Het zijn intense jaren geweest voor Tine Reymer (49), die eind 2019 crashte door een zware burn-out. Maar binnenkort staat ze weer op het podium, samen met haar man Peter Van den Begin (59) én dochters Charlie (18) en Thelma (15). Ze spelen een biografisch concert, doodeerlijk over de moeilijke momenten maar zonder de humor uit het oog te verliezen. “We hebben op het punt gestaan om uit elkaar te gaan als koppel, maar mijn inzinking heeft ons gelukkig weer heel dicht bij elkaar gebracht.”

De *pistolekes* staan op tafel in het gezellige huis van Peter Van den Begin, Tine Reymer, Charlie en Thelma in Schoten. Het is zo’n typische zaterdagochtend waarop de dag trager op gang mag komen dan anders. Thelma pakt een grote keukenschaar om de wenkbrauwen van haar vader nog even bij te knippen voor de fotograaf er is, Charlie tilt kater Jackson op om zo meteen het familieportret compleet te maken en Tine schept soep uit. In de vensterbank ligt een rijtje pompoenen, alsof die uitgesteld zijn voor het herfstnummer van een woonmagazine. De grote ramen geven uit op een heerlijke tuin, waar de herfstkleuren het langzaam overnemen. Idyllisch, zonder meer. En toch is het de afgelopen jaren niet altijd zo zorgeloos en warm

geweest in dit huis, waar de crisis een donkere schaduw wierp over het gezinsleven. En dan kwam daar ook nog eens een pandemie overheen gewalst. Tine: “Het is heel heftig geweest, maar achteraf ben ik blij dat ik gecrasht ben. Ik moet mijn energie nog altijd goed doseren, maar thuis is het harmonieuzer dan ooit.”

© Nattida-Jayne Kanyachalao

In de coronatijd hebben jullie al een paar nummers opgenomen met zijn vieren, is toen het idee ontstaan om ook samen op te treden?

Tine: “We hadden al wel langer het plan om ooit iets samen te doen, maar nu was ik er zo langzamerhand klaar voor om weer te gaan spelen. Ik vroeg me af of ik alleen zou optreden of met een band. ‘Als je backing vocals nodig hebt, laat maar weten’, zei Charlie. Ik vond dat een heel leuk idee. In februari hebben we twee avonden gespeeld in een zaaltje in Ekeren. De reacties waren fijn en wij dachten: het is zonde als dit eenmalig is.”

Charlie: “Als we erna ergens naartoe gingen met de auto, maakten we altijd hetzelfde mopje. Waar moeten we vanavond optreden? Straks is het soundchecken in Düsseldorf.”

Tine: “We hadden één keer gespeeld en jullie hadden meteen een rock-'n-rol-leven in je hoofd.”

Thelma: “Maar we noemen de voorstelling nog altijd een experiment, zo kunnen we ook nog fouten maken (*lacht*).”

Kun je achteraf reconstrueren waar jouw burn-out vandaan kwam Tine?

Tine: “Ik denk dat zoiets zich jarenlang opbouwt, ik heb nooit goed mijn grenzen kunnen afbakenen.”

Charlie: “In één van haar nummers zong mama al: *I fear a nervous breakdown*.”

Tine: “Op een bepaald moment belandt alles in een soort trechter en dan ontploft het.”

Charlie: “Maar als dat niet gebeurd was, hadden we nu niet samen gespeeld denk ik.”

Tine: “Dat kan. Ik had voor ik instortte net mijn laatste album *Rebel Heart* voorgesteld. In die periode sliep ik al amper en nam ik slaapmiddelen en kalmeermiddelen, wat helemaal tegen mijn natuur ingaat. Na het concert in de AB ben ik gecrasht, mijn lichaam zei letterlijk ‘stop’. Ik heb alle geplande concerten moeten afzeggen. Mijn nierfunctie ging achteruit, ik had extreme hartkloppingen en paniekaanvallen. Ik kon niet meer lezen, niet meer schrijven, ik lag maanden

met een koptelefoon en een zonnebril op de zetel. Zelfs autorijden of boodschappen doen lukte niet. Ik kon alleen als een oud vrouwtje tot de hoek van de straat strompelen en terug. Ze zeggen vaak dat een burn-out een mentaal probleem is, maar voor mij uitte zich dat juist extreem fysiek.”

Charlie en Thelma: “Zonder mama’s burn-out was dit project er niet geweest.” — © Nattida-Jayne Kanyachalao

En dan barstte kort erna ook nog de coronacrisis los.

Tine: “Twee dagen voor de lockdown was ik net voor het eerst met Peter samen nog eens koffie gaan drinken in Antwerpen. Erna ging alles op slot.”

Peter: “Toen Tine gecrasht is, heb ik meteen werk afgezegd om thuis te kunnen zijn. De lockdown maakte het in een bepaald opzicht ook wel gemakkelijker. Heel de wereld vertraagde, iedereen moest thuis blijven en cocoonen.”

Ik heb altijd het gevoel dat jij al jaren keihard aan het werk bent en van het ene project in het andere vliegt.

Peter: "Die puzzel is nooit makkelijk om in elkaar te schuiven, maar er zijn echt wel rustigere periodes. Maar ik zat inderdaad op een trein die altijd maar vooruit denderde."

Tine: "Op den duur zat je op een spoor naast mij. Jij werkte altijd door om de kost te verdienen voor het gezin en ik was met de kinderen bezig en probeerde tussendoor nog tijd te maken om muziek te maken. Na mijn inzinking hebben we samen zo veel tijd doorgebracht dat we weer op hetzelfde spoor zitten. We praten nu veel meer over hoe we de zaken aanpakken en dat is een groot pluspunt. Hoe zwaar het ook was, achteraf ben ik blij dat het is gebeurd. Ik heb nog steeds niet veel energiereserves, maar ik kan beter grenzen stellen dan vroeger. Alles is beter in balans, harmonieuzer."

Charlie en Thelma, voor jullie moet dat ook geen gemakkelijke periode geweest zijn.

Thelma: "Ik wist daarvoor niet goed wat dat was, een burn-out. Het was moeilijk, maar we hebben er altijd over kunnen babbelen en grapjes over kunnen maken."

Tine: "Charlie en Thelma zijn een jaar lang muisstil geweest om mij te sparen, dat is ongelooflijk, zeker voor twee pubers. Ze hebben zich opgeofferd, zonder zich daar vragen over te stellen. Ik wilde niet altijd 'ssshht, stil' zeggen, dus hadden we afgesproken dat ik 'Doobydooby' zei als het te druk was. En we verzonnen voor mij de bijnaam Burnie. Dat klinkt beter dan een moeder met een zenuwinzinking (*lacht*). Ik vond het vooral heel moeilijk dat ik niet voor mijn kinderen kon zorgen omdat ik zelf zorg nodig had."

Charlie: "Wij waren wel al oud genoeg om veel zelf te doen. En om te beseffen: ouders zijn ook maar mensen. Je zorgt gewoon voor elkaar."

Tine, jij bent heel eerlijk in je nummers, ook over jullie relatieproblemen.

Tine: "Ik denk dat alle muzikanten vanuit hun eigen gevoel vertrekken als ze muziek schrijven. Niemand gaat 100% happy door het leven. Het heeft ook iets schoons om die gevoelens in een nummer te steken."

Was dat voor jou niet heel confronterend Peter?

Peter: "Soms wel. Van het nummer *Daddy Doolittle* kon ik de humor nog wel inzien. Maar op *Rebel Heart* staat een duet, *Laying Low*, tussen een man en een vrouw die bespreken of een van de twee niet beter het huis verlaat en een eigen plek zoekt. Dat vond ik veel heftiger, ook tijdens de repetitie nog."

Tine: "Maar het is een misvatting dat je al die emoties iedere keer opnieuw moet beleven op het podium. Dat is al gepasseerd tijdens het schrijven. Je leeft je nog wel in en je brengt dat gevoel over aan het publiek, maar zonder het zelf helemaal te moeten herbeleven."

Peter: "Als je wil gaan acteren, en je hebt het talent en de goesting om ervoor te gaan, dan nog moet je eruit gevist worden." — © Nattida-Jayne Kanyachalao

Het lijkt me wel heel kwetsbaar, zo'n persoonlijke voorstelling. En dan sta je ook nog als gezin op het podium.

Peter: "Je moet er inderdaad voor waken dat het geen emotioneel exhibitionisme wordt, het is een dunne lijn."

Tine: "We leggen ons hart wel op tafel."

Het klinkt bijna therapeutisch.

Tine: "Zelf heb ik dat niet zo ervaren. Er zit ook genoeg humor in de voorstelling, we maken het niet te zwaar."

Charlie, jij hebt een theater-richting gedaan in het middelbaar en bereidt je dit jaar voor om auditie te doen voor een theateropleiding. Wanneer wist je dat jij ook wilde acteren?

Charlie: "Ik voelde gewoon van jongs af dat ik dat graag wilde doen, misschien ook omdat ik er mee ben opgegroeid. Er is weinig anders dat ik kan bedenken dat ik mijn hele leven leuk zou vinden."

Thelma, jij speelde al de rol van Annick Vernailen in 1985, de dochter van majoor Vernailen.

Thelma: "Ik had dat nooit gedaan als papa niet de rol van de vader gespeeld had, denk ik. De regisseur zocht nog een meisje om die rol te spelen en wist dat papa een dochter van die leeftijd had. Voor mij was het ook een leuke ervaring. Misschien ga ik ooit ook die richting uit, maar nu volg ik audiovisuele kunst op Sint-Lucas, dat past op dit moment bij mij."

Tine, jij was zelf ook nog maar 16 toen je met Flowers for Breakfast optrad.

Tine: "Ik wist al vroeg dat ik in de muziek wilde gaan. Ik had twee buizen in het zesde, maar ik ben bij de directie gaan smeken om me door te laten met als argument dat ik nooit iets met wiskunde zou gaan doen."

Thelma: "Wat? En er dan een drama van maken als ik twee buizen heb?"

Charlie, naar Thelma: "High five."

Tine, jij kreeg een relatie met Peter toen jij in het derde jaar zat van Studio Herman Teirlinck en Peter daar les gaf. Dat zou nu toch ook niet meer kunnen?

Thelma: "Nee, dat is echt niet oké. Was jij haar leerkracht papa? Jullie zijn echt vettig."

Tine: "Wees blij dat we vettig waren, anders waren jullie er niet geweest."

Peter: "En we zijn nog altijd samen na bijna 27 jaar."

Wat zou jij ervan vinden Peter als Charlie volgend jaar thuis komt vertellen dat ze een relatie heeft met een leerkracht van haar opleiding?

Peter: "Amai, dat zou ik echt niet aankunnen."

Charlie: "Dat is niet aan de orde, want ik ben heel gelukkig met mijn lief (*lacht*)!"

Waar dromen jullie nog van? Waar wil je staan over tien jaar?

Thelma: "Iets met muziek, maar wat dat wordt, zie ik dan nog wel."

Charlie: "Ik probeer niet te ver vooruit te denken, we zien wel hoe het loopt."

Tine: "Dat voel ik ook zo aan. Ik wil vooral dat mijn muziek weer kan stromen door veel te gaan optreden. De concerten dit najaar zijn een fijne nieuwe start en ik kijk uit naar de tour in Culturele Centra van volgend jaar."

Peter: "Weet je waar ik zin in heb? Om plaatjes te draaien en muziek te mixen, in combinatie met een mambo-orkest zoals destijds met El Tattoo del Tigre. En ik wil ook nog een dansvoorstelling maken en erin meedansen. Misschien kan ik die plannen nog wel combineren. Vroeger ging ik graag uit, maar ik zou niet weten waar ik nu naartoe kan om nog eens goed te kunnen dansen op muziek die ik graag hoor. In Brussel heeft acteur Jérémie Renier met Jalousy zo'n plek geopend, cocktailbar en club, maar in Antwerpen hebben we zoiets niet."

Er zijn weinig mensen in Vlaanderen die kunnen leven van een carrière in de theater- en muziekwereld. Maakt dat je niet bang als ouder?

Tine: "In mijn donkerste periode heb ik weleens gezegd: 'Ga alsjeblieft nooit iets in de muziek doen.'"

Charlie: "Maar dat heb je teruggenomen."

Tine: "Tuurlijk, want muziek maken is het mooiste dat er is. Wij supporteren ervoor dat jullie iets gaan doen waar je talent voor hebt en waar je gelukkig van wordt."

Misschien krijgen jullie dochters wel een beetje een vertekend beeld, omdat jullie er wel in slagen om te leven van het acteren en de muziek.

Peter: "Wij zeggen dat ook tegen hen. 'Als je wil gaan acteren, en je hebt het talent en de *goesting* om ervoor te gaan, dan nog moet je eruit gevist worden.' Ik heb het geluk gehad dat ik veel interessante projecten heb mogen doen."

Tine: "Ook dankzij je talent. Maar er zijn veel getalenteerde acteurs in Vlaanderen die er niet van kunnen leven. En toch mag dat je niet tegenhouden om je passie te volgen. Hoeveel bullshitjobs zijn er wel niet waar je ongelukkig van wordt? Dat wens je niemand toe en zeker je eigen kinderen niet."

Van den Begin speelt Reymer, it's a family affair, op 4, 16 en 18 november in Boechout, Hoboken en Mortsel (uitverkocht), in maart en april 2024 in Ardoeie, Rijkevorsel en Heusden-Zolder, en seizoen '24/'25 een nieuwe tournee langs CC's in Vlaanderen. Info en speeldata: www.reymer.be